

OBHAJOBA LINSIDENTU

Je-li možné vykonat psychomagický akt, aniž by člověk tušil, že tak činí, je pro mě důkazem toho, že je tato metoda hluboce, lidsky přirozená. Zpětně vnímám příbuznost a sounáležitost. Je dobré nalézat takřka společné rysy snažení různých osob.

Bytostně se nacházím v období, kterému říkám „první poválečné“. Mým cílem, mojí touhou bylo vymotat se z labyrintu své mysli, dostat nohy na zem, aktivně žít z víry,... zjednodušeně řečeno, stalo se.

Dovršení díla představuje svobodu ode mě pro moji poezii a vice versa. Pakliže má totiž člověk doopravdy žít v Kristu, nesmí být přednostně vázán na nic jiného - ani na milované řemeslo. Pouze poté lze jít, kam je člověk povolán; je třeba znít, ne přehlušovat.

Narážím na nevyhnutelné.

Díky Linsidentu, respektive vnuknutím, náznakům, kritice, opoře; respektive všemu, co se odehrálo, mohu skákat do každé tmy, která se přede mnou zjevuje.

Jistou nutností, vzhledem k mým chybám a slabostem v dialogu, je jistá drzost bez vyzvání se chopit slova. Potom doznávám, že jsem kritická a vybíravá. V plnosti naslouchat je pro mě poloha řádově intimnější ve srovnání se svěřováním se. Abych, potřebuji se cítit dost bezpečně na to, abych se nebála mlčet. Dá se říct, že existuje pomyslný seznam lidí, ale...

Kdybych nedovedla naslouchat sobě, muselo by jít o někoho, kdo je svojí povahou, srdcem a ostatně celou bytostí schopen a ochoten konkurovat mi, přirozeně. (Samozřejmě není možné, aby dané ekvilibrium fungovalo, aniž bych zvládala onen dialog mezi mnou a mnou.)

v Brně dne 27.08.2020
Eva Marie Růžena